

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Préz spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njeh ćí khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedźelske łopjeno

Budyšin

1. dezembra 1929

Bautzen

Gziŕščy a nakład Ssmolerjey knihičisćežerńje a knihaŕńje, šap. družstwo s wobm. ruł. w Budyšinje
Wutħadźa kóždu sobotu a placzi šchwórcelěńje 108 łotych pienjeŕtow

1. nježelu adwenta.

Lišt na Romiŕich 13, 11—14.

Se šmjertnymy kħutnymy šwonami je zyrkwinske lěto wutklincžało. W połnych Božich domach mějeske dobry kónz. Wo cžłowješkim žiwjenju praji heŕło: „Kónz dobry, wšcho dobre“, a pšichi škutku reka: „Wšchón špocžatk je cžežki.“ Je tež zyrkwinske lěto dobre, hdnž ma dobry kónz? A je to šamo wot šo nowy šapocžatk, hdnž w rjedze cžaŕow nowe zyrkwinske lěto nastupimy? Řichešćijanstwo je stare, jara stare. Rospad a wotpad je wšchudže, a wšchitku škodu do noweho zyrkwinskeho lěta šobu wlecžemy. Njemóžemy nicžo dale radžić pod šwonami adwenta hač na přenje nastacze Řichešćijanŕich woħadow hladacž, kał šu Řichešćijanŕy japoštoljo dželenje wot šwěta a jeho hrěšneho škaženja s tym pšchewjedli, šo šu nowe žiwjenje w Ješuŕu Řhrŕstuŕu předomali. Ženje nije šo tajki žyle nowy špocžatk štał hač pod přenim japoštolŕim šwědcženjom.

Hdnž rańŕhe řerja s pšhibnwazej šwětlinu kraj rosjaŕnja, šo šapocžnje džeń. Nóz je nimo, ranje tu je. Bóh to cžini, a cžłowjeŕ, kiž wěri, s medleřskej nutrnořcžu na tutón wšchědný Boži džiw ředžbuje.

Tež nowy džeń w Řhrŕstuŕu je Boži škutk. Cžłowjeŕ tajku wulku wěz njedoknja. Tež zyrkej to njecžini. Duchowni móža jenož šwědcžić wo Řhrŕstuŕu, šo by wěra njepšchestała, wěra do Božeje moŕy, łotraŕ samóže tež nóz našchich řich cžaŕow pšchewobrocžić do noweho šwětleho dnja. Tehdy je Ješuŕ šwojich šwědkow wupóŕlał do póhanŕkeho luda, prajiwiŕhi: „Wny budžecze moji šwědkojo.“

Tole mózne šwědcženje nam nowe zyrkwinske lěto pšchijnje, hdnž šo ma wo epistolach předomacž, woŕebje wo Pawołowych kaž dženkja, přeni advent. Tehdy bě cžaŕ pšchishoł, se španja štawacž. Nóz póhanŕtwa bě šo minyła, džeń Řhrŕstuŕowny šo pšchibližil. Tehdy bě pod pšchibohami ludowe žiwjenje jara hrěšne, woŕebje nózne žiwjenje. Wšchudžom škaženje! Pod šwětkom Ješuŕowym je to prawje wiđecž. Šchtož šo w šwětkej noŕy řhowa, to šo hańbuje na šwětkym dnju, a hdnž na šwětko pšchindže, je pohóřŕhenje wulke. Šchto wšcho w našchim cžaŕu w našchim ludu na šwětko pšchindže! W štarym romiŕim a greŕkim póhanŕtwe mudri (filoŕofojo) tajke njehańbicžiwe žiwjenje šchwikaŕu, dobre pocžinki wucžaŕu, šo wot luda dželiŕu. Šdže šu w našchim cžaŕu mudri a wucženi, kiž bychu na ludowe njepocžinki poŕajowali a lud wucžili, šchto je cžeřć a prawdořć, šbožo a žiwjenje? Je jich woprawdže wjaŕy tajkiŕ, kiž bjese wšcheje hańby nje-cžeřć rekaŕu prawo, łotrež šmě cžłowjeŕ řebi a šwojim cžeku žadacž? Šchto s ludom budže, hdnž wnyřnořć w ně-łotryŕh krajach njekšchěcžijana ša přenjeho a najšwěrněřkeho štacžana wobhladuje?

Tał šo prařhamy. Šsmny w najwjeřřkej nuřy! Albo njewěmy to? Řežimy w španju? Řnjeřowny advent řže nam šawěřće prajič, šo cžaŕ tu je, šo bychmy se španja štawali. Nóz je, ale džeń šo pšchibližuje, šo šaŕo Řichešćijanstwo dobywa. To wěrmny! Tule wěru na žadny pad njepuřchčimy! W tutej wěre wojuimy!

Potom pał tež wotpołožimy šami škutki cžemnořće a woblecžimy šo brónje šwětkla! Řhodžimy jało wodnjio! Pawoł napomina: „Woblecžće šo řnješa Ješom Řhrŕta!“ To

je něšto jara wulke! Stari křesćijeni jo tak činili, a žny kwět je so wobnowił. Samjeń.

Swjaty advent.

Mn džemy tebi napscheczo,
O Jesu, luby Sbožniko,
Kiž spušćajšich krašnoscj njebieštu,
A nam pšchindžesč křudny na semju.
Njeh naše psalmny czi nětk saklincza
Na pucj do města krala Davita.

Ty sam by kral wšchěch njebiešow,
Czi křuža byly jandželow.
Tež nam chzesch křowu krašnoscj dacj,
Nam wšchitku czežu wotewšacj;
Chzesch žebi dobycj i twojej lubošcju
Tež moju křudu, hrěšchnu wutrobu.

Schtož bym a mam, czi porucju,
Pšchindž te mni wšchaf na hospodu!
Eswjecj mje a scziń mje křmaneho
Sa twoje Bože kralestwo,
So wšchědnje mohł we twojej křužbje stacj
A křowe mozy tebi woprowacj.

Sdnyž po prózy a bėdženju
Eso mój džen bliži k wjecžoru,
Sdnyž dušcha dom so hotuje,
Mi czežke bywa dželenje,
Pšchindž te mni, Jesu, pšchindž, so by mje wšaf
Tam, hdžej tež mi by město šhotowaf.

A hdnyž se wšchitkej krašnoscju
Ty jónu pšchindžesč k křudnom' dnju,
Ebudž tež mój proch a pšchekrašń mje,
A křudj mje mile po hnadže!
Chyń mojich lubnych mi tež šafjo dacj
A naš wšchěch hromadže do njebieš wšacj.

J. K.

W blóncžnej křajinje.

Powěšćka wot Křistiny Rohoweje.

(Potracžowanje.)

Ležina wobja žonu a křóčesche ju k křowej wutrobje.

„Je dobre, so je jeho póšlaf, Ewka! Ale hdnyž wón šafjo pšchindže, budže wón naju. A mój njedamoj jeho nihdy nišonu wjazny! Ale tomu mužej, ke kotremuž je wón nětkle schoł, žmny wulki džaf dožni a ženje jemu tón njesarunamy. Njeh šnajmjenšcha wón to šaruna!“

A jako bė Ležinowa po wodu wotewšla, padnyšchtaj žebi mužej wokoło šchije.

„Ja so šnajmjenšcha wam, džedo, štohykžróčj džafuju, hdnyž so Rasdny džafowacj njemóžu, ša wšchitko, šchtož seže ša moje lube džeczo a ša mnje njesbožotneho činil, a tež, so seže jeho nětkle přjecj póšlaf. Mi by drje so šle štało, hdny bnyh jeho tu widžaf a žebi myšlicj dnyrbjał, so je to wón, mój žnyń, na kotrymž žym so ja tak jara, jara pšchekřesčil!“

XV.

Dopjelnišo bė so Pawliškowe wulke žedjenje: wón bė pola křoweho křesja šararja. Ale ach, tak žebi wón to njebė

myšlicj. Njepucžowajštej wjazny hromadže po horach, njelažeschtaj wjazny pšches škalny; přenjej dnjaj ani hromadže so njerosmołwjeschtaj. A tola bė hólčez jara wješełny a Křeslej Jesuše jara džafowny, a tež džedej, so žmėdžesche tu pšchi tutym ložu bėdžecj.

Křes lešaf chysche jeho přeni džen wuhnacj: Schto mėl tu činicj pšchi křesowej křorošczi? Ale křes šaraf to nje-pšchida. Wón šjedže se křowej ruky po jeho ruzny a rjetny: „Wostajcže Pawlika pšchi mni! Je to mój mały towaršch! Pošajcže jemu, šaf ma mi poškužowacj; wón budže wšchitko prawje činicj. Czi drušny činja wšchitny tajku haru, jeho ani nježlyšchu.“

Tuž je jeho tam wostajil. A křes lešaf je pošdžišcho wu-šnaf, so bė to prawje šaf. Pawlišk woprawdže wšchitko prawje činjesche. Ale wšchaf wjele činicj njebė trjeba, křiba i křwi-lemi křst lodu do huby dacj abo wołno wocžinicj abo ša-činicj; a hdnyž bė něšto czežšche, trjebašche jenož do křichny bėžecj a šawołacj.

Hólčez křodžesche po štwje czišche šaf muchy; šaf czišche wocžinjesche a šacžinjesche durje. Sdnyž njehny dnyrbjał, so wot loža njehnu. A hdny by widžaf, so je křeslej šararjej hubje-nje, by ruzny štyknył a njepšchestawajzny Křesja Jesuša prošnył.

A tež Křes šaraf so modlesche. Ach jara, jara prošesche Křesja Jesuša, so by jeho wuštrowil, dokełž dnyrbjesche jemu hišchcže wjele křužicj.

„Pšche czo waš wón njewužlyšchi?“ rosmyšlowajšche žebi hólž, šepřewajo křowu škotowlošatu hłowu do mašaju rukow. „Čžehodla cžini šaf, jako by njekřlyšchaf? Wšchaf tola wěcže wēm, so křlyšchi?“

Křes šaraf šafasche jemu, se křwjateje křihi cžitacj. A šafke bėchu to tam džiwne křowa . . . „A na tón šafožk žym ja křomu, žyno a šchčžernišchcžo twarił! To so wšchitko špali!“ džesche wón na to pomakfu. „Ach ša czo žym tu žiwny był, hdnyž žym tola šaf podarmotnu próžu wufoňaf! Ša drje budu šchowany, ale jako pšches woheń, šaf špal i woheňja wutorhnyeny. Žana křona tam na mnje njecžaka, so bnyh tola mohł hišchcže žiwny byčj a dželacj. Nětko šaf, hdnyž wu-mru, šchto budže tón Křes so mnu činicj, i šafkim njewu-žitnym wotročkom?“

Křes šaraf mjesche woczi šacžinjeney pšchi tutnyh křo-wach a dwě žnyly wuronišchtej so jemu po šapazymaj lizomaj.

Pawlišk šlafasche i nim. „Ale jako pšches woheń . . . Wón šam šaf budže wuřhowany, ale jako pšches woheń!“ roskadowajšche žebi. „Bė-li tuta křorošcž, šchto cžerpjenje tutón woheń, bė to ach šaf wulki, žafoštny woheń.“ —

„Ach, Pawlišo! Mi wšchaf je šaf jara hubjenje!“ ža-łoščesche ras wjecžor křes šaraf.

W nožny po tym pšcherašny so jemu dwójzny křej, jako Paw-lišk špasche. Křes lešaf bė pola njeho pšches nož wostaf. Rano bė potom šaf wón šafšwł šaf blėdy a jara šlabny. Ale jako hólž pšchistupi, pošmėwšny so pšchecželnijwe na njeho.

„Necžin žebi czežke moje dla, džeczo. Šižo je mi lėpje. Čžezja a šafanje je přjecj, móžu šafjo rėčžecj a ničjo mje njeboli.“

„Ničjo waš njeboli? To naš Křes Jesuž tola wužlyšchi a wšchitko budže derje!“

„Šaj, Pawlišo, wón naš wužlyšchi. Dženka w nožny bė mi na wumrėcže, ale wón mi njeda wumrėcž. A nětko rano pošafa mi we křowim křowje něšto křafne. Čžitaj 2. list křwj. Pawoła na Timoteja 4, 8. Šam šteji: „Ša to je mi wot-położena křona teje prawdošcže, kotruž mi tón Křes na tam-

nym dnju tón prawy kudin, poda, niz pał mi kamemu, ale tež wšitkim, kiž jeho jiewjenje lubuja.“ Grosumich tute kłowa tač, so bo wěcžne žiwjenje a křona žiwjenja wudželi jako dar pšhes sažkubzu Jesom Khrysta tym, kotřiž Khrystuša lubowachu a jemu křwěni wořachu. Sdn by mje wuřrowiř, bych jemu rad kłuziř, jara rad; ale wěcžne bych, dofelž křm tač woržehnjeny a wucženy, křwoje wumoženje w škutkach pnytač a je po tutnych škutkach powažowač. Sdnž nětko mje k žebi wotwořa, dnrbi mi, so njebych i prošdnymaj rukomaj pšhed křwiateho Boha štuř, nětko se křwojich sažkubow do njeju połožicž.“

Křjes farač rěčesche čžiřče mjelcžo; hólž dnrbeřesche bo hacž k njemu šhiličž.

Potom křaske jemu čžitacž přenje 8 šhtucžkow 62. pjalma.

„Moja duřha je čžicha k Bohu, kotrňž mi pomha!“ wopjetowasche žebi i pořhořkom. „Přchetož wón je moja škařa, mój wuřhow, so mje žadny pad njepobije, tač wulki hacž wón je!“

„Ow, to je dobre, Pawliř! Tač ja wobřteju....“ Na to wuřny.

Wot teho dnja běchu podarmo wřchě řekarjowe pšhiřkařnje a pominanja. Křjes farač njeda žebi wřacž, wřchěch wořadnych, kotřiž pšhiřdněchu jeho wopytačž, k žebi puřchčicž.

Ludžo prajachu to jedn druhemu; tuž dnrbiachu i řhwilemi po džeřacžoch k njemu puřchčicž.

„Wn bo i tym, so telko rěčicž, moricž!“ řhwěřesche Pawliř řnjeřa řekarja prajicž.

Křjes farač ja řekarjowu rukw do křwojeje:

„Powjeřče mi i prawdu, řnjeř doktoro, kač dořho budu řiwn, hdnž ani hubu njewočžinju!“

„To bo njewě“, wuřiny bo řekar.

„Ja wěm! — Šnadž, hdnž bo jara na ředžbu řjeru, nětkotre njedžele.“

„Haj! Ale tačle ředny nětkotre dny!“

„Boža wola bo řtaň! Čžim bóle dnrbiu bo tuž řotowacž.“

„Ach to běchu wořebite řhwile no řkej řarje! Ženje njeběchu ludžo tam podobnych mēli, a řenje je njelabnydu.“

„Modl bo, Pawliř, so by mi Křjes Jesuř dač, so bych jim wřitkim pořasač tón jedny, prawy pucž do wěcžneho žiwjenja!“ řjekny wón řrie na řři řař k Pawliřej.

Tuž bo Pawliř modlesche. A Křjes Jesuř je to dač křwojemu mřejazemu křluzomniřej.

(Potracžowanje řčěhuje.)

„Dobre wucžby“ ja hubjenych protestantow.

„Sařřa ewangelřřa řorřespondenřa“, kotruř řewač se „řej“ wotřamjenjenu wobładařch, rořřchěrja něřtko, řchtož je pod řorřeka podatyř napřřřmom w „Ewangelřřes Gemeindeflatt für München“ namařaka. Šans Přřrtner je tam řhř řhř „dobrych wucžbow“ řestajač, kotrež i řuřateř ironiju to řejniřchčžo řhřuju a pořasuju, kotrež řich wjele ewangelřřich pšchecžiwu křwojeje řhřwi ma. Wobuřel dnrbi bo prajicž, so ma wón se křwojimi řlowami prawje.

Wn je tu podamy. Wojecž řrie řbo njetrjebamy, so je řchto wopač řrořumi, hdnž je tu po řlowje wotřewimny. — Přriedny hacž dale čžitacž, pšchecžitaj řebi řhřchčže řař napřřřmo, a hdnž budže wřcho pšchecžitane, čžitaj řo řhřchčže řař a wobředžui, řo „dobre

wucžby“ w řhřuřřach řteji. Napřřřmo řeka: „Dobre wucžby“ ja hubjenych protestantow“.

1. Řecž mařowařnje wo křwojeje řhřwi, wo duchownych a wořadnych. Řecž-li bo wo romřřo-katolřřej řhřwi, řecž i řespeřtom wo mořh jeje organřřřazije a wo tym, kač řhřlne řu jeje řwjařři; řecž-li pač bo wo křwojeje řhřwi, wobarař řo pšchecžiwu wřchēm řwjařřam, i řotřniřž by řhřřta řebje řwjařacž. Šahoreř řo ja „autoritatu“ tam, hdnž řy pod njeř njeřřh.

2. Wřech řebi wřchě řjewjenja nabořnořčže nařchje jeje imponuja, řtuduj řoždu nabořinu, wořebje, hdnž je „daloko řem“, podložři křwojeje wěřy pač njetrjebařch řnacž.

3. Wřecž řo na řhřwi, hdnž řebje řhřřejnjecžerřa řnēwa.

4. Wřer řo na ředžbu, něřařřu pšhiřkřwřchnořčž a něřařře džeřto w řhřwi pšchewjačž; to čži ničžo njepřchijeře. Potom njemoř řež wjařh tač njewobřladniřwe řritřřowačž.

5. Sdnž maja njepřchecželojo řhřwje řlowo, wotřaň „neutralny“ a čžiň tač, řo pnytu, řo mēniřch, řo „maja woni po prawom řhle prawo“.

6. Šdalui řo Božeho doma a wřchěch wuhotowanjořw řhřwje, řřorž pač na to, řo řo „ničžo njecžini“. Wřemotžesč-li pač řo řař něřařřemu wuhotowanju řhřwje wuhwřchčž, řwač na to, řo „řhřřej řello wuhotuje a čžini“.

7. Řicž řřabořčže řhřwje a rořřřařej je wořebje pšchecžiw-nřam řhřwje. Šmēřesč bōřřh nabhladnořčž mudřeho muřa, kotrňž je řjes pšhedžbuda.

8. Šrož pšchezo se křwojeje opořřiziju; tač dnrbi na řebje dži-wacž, a řy řo na ničžo njestřasacž. Žadař řebi, řo by řhřřej byřa ludowřřa, řozaliřřřřa, naziōaliřřřřa, řomunřiřřřřa, paži-fřiřřřa atd. Sdnž wona to nočže byčž, praj, řo „ničžo njemotže“.

9. Pšchecžiwu křwojeje řhřwi budž „řjek“; pšchecžiwu jeje njepřchecželam budž „objektivny“, mjehři a řofařh.

10. Wřenuj to, řchtož řunje čžesč, a křwoje njewobřřajne mēnjenje „ewangelřře řwēdomje“ a řadař řebi, řo maja řo wřchě řhřřwne řarjadowanja po tym řřožowacž. Sdnž řo to njestřawa, řřorž na to, řo je to řhřanřřwo, potřřčžowanje a čžēmne řřriedžne řetřřotři.

11. Wředaj přriedny mēřa, dōniř njeye wřcho, řchtož je we wucžbje wěřy potajne a njelapřřřřomne, i njeř wotřřonjene.

12. Sdnž to potom tač daloko, řo je řhřchčže jenož čřřowřřa řřuřřa řa Božu řřuřřu w řhřwi, potom řo wobčēžui, řo je we řhřwi wotřuda, a pnytaj řebi „mařřivny“ řult abo wubřernu pšhřwēru. —

Tole řu 12 řařřich „dobrych wucžbow“. Šodža řo řež řa to, řo je jač řhřřel řřjebařch. —

Wucženi a wěra.

Šřřřřřřch prajicž, řo wucženi njewēřja, řo wořebje řeka-řjo njewēřja. Šwřetřřa řřuřřejja čži, kiž to praja, do řhřch, řotřiž řu pšchecžiwu wēřje, abo do řhřch, řotřiž njewēřža se křwojeje wēru ničžo wjařh řapocžecž a čžui, řo maja řo řamotřwecž abo wuřecžecž.

„Ale woni nimaja prawo. Wucženořčž, wēřna, řřubōřa wu-čenořčž, řotřař řhřa a řhřje we řřubōřořčžach a potajniřřwach wřcheho řjewjenja, njeye njewēřřařa a njecžini njewēřřařhch. „Potřwucženořčž“, to je řřach. „Potřwucženořčž“ je tač něřřotřemny čřřowjeřej řižo wēru wřřa, njedř řež tuta druhdy bē řařřař bē. A „potřwucženořčž“, njedorōřumjenje teho, řchtož wucženi pšřachu a řecžachu, je řobu nařřōle wina na rořřchērřenej njewēřje we wřchěch wotřřřach nařcheho luda. Šřamo Darwin, na řotrehož řo njewēřřařh řřřřto potřřōřa, praji, řo řenje njeye na řym dōw-řowač, řo tu Bōh je.

So nimaja prawo, prajizy, so wučzeni njewěrja, ja to tu někotre pšchistady:

Profesor Kocher, hlawny chirurg Bernskeje univerzity, žmédžeiche pšched něšto lětami 40lětny jubilej žwojeho univerzitetneho wučerstwa žwojeciz. Bě to žwěrneho džela a wulkeho žohnowanja poľny čžař. Profesor Kocher je tola tón lěkar, kotryž je dotalne lěkowanje na křop škhorjenych pšchewrócił a wulkeho polěpščenja pšchinjeł. Do teho semre jich pšchi operacijach 17 procentow, nětko žu žo žmjerne padu storo šhubile; něhdy 1/2 procenta jich hišće je. A to je profesor Kocher dozpeč níz jenož žam se žwojim lěkarškim skutkowanjom, ale tež se žwojimi pižmami, knihami, pšchednoškami. Wón žam bě jich tehdy hižo wjazh hač 5000 tajkich škhorych opererowal. Bjes džitwa tuž, so bu jemu na jeho jubilejnym dnju wšchelka čžeic wopokajana. S ponižnej rěčju wotmołwi na wšch hołdowanja a praji mjes druhim:

„Sponinažo na žwojeho přjedownika, A. J. Haller, myšli žebi jenož ponižnje wo skutku žwojeho žiwjenja, kotryž bywa tał wuřwalowan. Šhtož mi pač domola, tutón dženi žwojeciz bjes teho, so by mje žwědomje wobškoržowało, je to, so žym ja — a to žhle w pšchesjednosći i tuthy najwjetšim a najbóle njewotwižnym žlědžerjom wšchěh čžařow — tał šbožowny, so móžu na tajkim dnju, kaž dženiškim, žo pšchede wšchěm Bohu džatowacž ja to, so je mi wón w běhu tuteho 40lětného napinažeho džela pšchepomhał pšches tyžaz nufow a čžeřkoto, kaž tež wone to lěkarjam a wožebje chirurgam nastawaja w jich próžowanju, pomhačž čžlowjekam.“

A na „lěkarškim tyžženju“ w Ešsenje wupraji profesor se Arehl-Heidelbergski, kiž je rodženy se Sakskeje, a do najhlawniškich lěkarjow žlušcha: „Pšchirodospšyna wědomnosć, w kotrejž žmy my wotrostli, bě materialistička (t. r. wiđeiche jenož materiju, macžinu a přejeiche ducha a duchowne a i tym tež Boha). Nětkole je žo to dołkadne pšcheměnilo. Materialistički čžař je, se stejniščeža wědomnosće hladažo, pšchewinjeny. Moje pšchewědženje je te, so njemóže čžlowjek žebi žwój karakter a žwój smutskowny mēr tworicz bjes teho, so žo njeby w nabožnym wufublał, (ohne religiöse Selbsterziehung). A woboje je runje tał nufne kaž to, so žo starany ja žwoje čželo, hdyž čžemy my čžlowjekajo byčž, kotřiž wšcho žnježu a we wšchěm wobšteja.“

To jenož dwaj hlořaj. A tola stej tutaj wažniščež hač tyžaz a šažo tyžaz tyh pol- a njenje wučženych, kotřiž do žwěta trubja něšto, šhtož njedorosumichu, šhtož wopał įrosumichu.

Žyrkej a štat.

Napominanje pruskeje ewangeliske wnjšcheje žyrkwineje radu na krajnym poľutnym dnju w tuthy lěče.

Krajny poľutny dženi je dženska. Lěpje hač hdy hewał našche myšle a prošty našchemu ludej a wóžnemu krajej žlušcheja. Šobrižny wulka je hořpodařska nufu, kotraž naž wobčežuje. Pšchi wšchej pilnosći a wobhladniwošći, pšchi wšchej wutrajnosći a woporniwošći pola dželodawarjom a dželačerjom, pola burow a řjemjeřnikow jene pšchedewšacž po druhim hromadže pada: rólnik wofhudnje, wójško dželonjemjerjom rošče. Hořpodařska nufu hroř šprawnosć žaničiz, dowěru jeneho pšhecziwo druhemu podrywacž a nježmilnej wójnje wšchitkich pšhecziwo wšchitkim domjedže. Póđla žo ložka myšl, šanjerodženje pšchižlušchnosćow, smutskowna njecžišćow w šawnym kaž w domjazym žiwjenju pšchego škroblišcho wupšchescžera. Do tutoho čžaža duchowneho a hořpodařšeho rospadanja padaju ja žyly pšchichod našcheho luda čžežko rošžudžaze bēdženja wo pucže pšchichoda našcheho

luda, wone pšchisporjeja šwadu a hidu mjes jednotliwym i štronami nimo mēr a pšchesjenošć w ludu dožyla rostorhaju. — Hladajo na najčežšchi štrach ja lud a wóžny kraj našcha ewangelška žyrkej se wšchej rašnosću dženska žwój hloř pošbēhuje. Sa nju rěka poľutu čžinicž: žwój smyšl pšcheměnicž, žwoje myšle wobnowicz, je won wšacž i pucžow šebicziwošče a je škožicz na Bohu špodobne drohi. Našcha žyrkej wē, so budže hřch jenož pšchewinjeny i duchom Božim. Wona najwutrobnischeho kóždeho prošy, kohož to našupa: Wutrowaj žwojeho bližšcheho tał daloko kaž móžno pšched hořpodařskej nufu. Kóždy budž špoľorny a šlutniwy we žwojim žiwjenju, budž i pomozny hotowy a woporniwy. Šdyž čži nufu hrořy, džerž žo křucže i wěrie a nješabudž, so Bóh wěrných modlerjom njewopušćzi. Žyrkej kóždemu winowatošć napoľoži, so pomha žwjatnizu žwojeje žwójby šwěščiz, póžčiwosć a dobrny počinił wobkřowa a nahladam mēřtna njeda, kotrež našchym mandželškim a hoľzam jich doštojnošć njerubja a dušhu našcheje młodžiny nješkaža. Našcha žyrkej napomina žwoje štawy i šamokwjenja žebi wědomnemu wobdželenju na žylym šawnym žiwjenju, so bychu šchescžijanške šažady we našchym ludu žo wažile a wobkēdžbowale. Wona žebi žada ja kóžde domolene politiške skutkowanje poľnu žwobodu rošžudženja se žwědomja, na Boha šwajšaneho. Wona porucži ja politiške rošštajenja poľnu wěrnosć bjes ludanja, waženje parichonškeje čžeicze pšhecziwnika a wutrowanje wšchěho šubla ludoweho šjednocženšwa. Žyrkej žo i modlenjom i Bohu wobroczi, so by nam wšchitkim poľutnu wutrobu wobradžil a našch lud i rostorhanja wumohl, so by našchemu ludej škóžnje i čžeřtnemu mērež ja žwoje šažonatwarjenje dopomhał, so by i tomu wšchemu žwój ewangelijon jačo tu mōž wopokajal, kotraž jeničžny móže šbožo našcheho luda a žylyho žwěta šaruciz i wobwěščiz.

Wšchelake i blisťa a šaloka.

Advent. S nim šastupi tež našch njedželnik „Pomhaj Bóh“ do noweho žyrkwineho lěta, šapocžejo dženska nowy rnył přēdowanjom abo natwarjaznych našawkow a podawajo nowy adventiški kērlušč žwěrneho šerbškeho šantora. Wšchěm žwojim lubym čžitarškam a čžitarjam pšcheje wón do noweho lěta Božeho žohnowanja poľnu mēru. Njech Bóh lubny Knjes špožčzi, so žo nabožne žiwjenje mjes nami a dale po žylym kraju bóle a bóle žylni a roššchěra. S nim pšchindže nam tež pšchewinjenje čžežkeho a šleho čžaža, — a jenož i nim! — Wo škóncženym žyrkwiny lěče ma pač našche šopjeno, kotrež čže ja našche šerbšte wožady Pruskeje a Sakskeje njedželnik a i došom wožadnił byčž, na to škoržicz, so žu wožady jemu hiščeje pšchemał pomhał, to byčž. Šsu byle wiřtazije, žwjedženje a druge wuhotowanja — a wo nich njedošta „Pomhaj Bóh“ žaneje rošsprawy. Naležnje žo tu prošy, so by to i nowym lětom hinał a lěpje bylo a „Pomhaj Bóh“ kaž we Pruskej tał w Sakskej wjazh podpjeru doštawał. Šdyž do žaneho šopjena, žlušcheja tola tajke rošsprawy — tał wo wiřtazijach, wožadnych žwjedženjach, škotnych a dejmantowych kwažach atd. — do našcheho nabožneho njedželnika. Šdobom pač žo wón wutrobnje džafuje wšchitkim, kiž žobu dželachu, jich šdobom prošy, so bychu to dale žwěru čžinili.

Wiřtowanje: Knjeřej i. J. K.: Šmy wutrobnje rad pšchijeli, šhtož bu nam poľajane. Wulki džak. Redaktor. — W. w. Š. ja 2. advent. K. w. B. ja 3. advent.

Šamokwity redaktor šarač Wyracž w Mořacžizach.